

[Elsø-Merete Ross.]

ning om disse spørgsmål er meget vigtig. Når undervisning og oplysning nu skal organiseres, må det være nødvendigt at blive enige om målsætningen. Karl Évang siger i sin bog „Aktuelle narkotikaproblemer“, at ensidig fordømmelse, strengere straffe og skræmmende oplysning ikke hjælper. Derved vil man blot miste kontakten med de unge. Opgaven må vel være uden skrækpropaganda at oplyse om farer og vanskeligheder, der kan opstå ved at begynde at benytte disse stoffer, i håb om derved at motivere de flest mulige til at lade være med at benytte dem. Men samtidig må oplysningen også rettes mod de unge, som vi ved er brugere, og appellere til dem om at holde op, og hvis de ikke kan eller vil det, så, som overlæge Finn Jørgensen sagde, få dem til at tage de mest harmløse og de svageste præparater og i hvert fald få dem til ikke at tage dem intravenøst. Da flere af talerne ved mødet i landstingssalen mente, at vi aldrig ville nå en nulssituation med hensyn til hash, og da andre har skrevet om, at vi må indstille os på at skulle leve med dette nye problem, må dette også indgå i overvejelserne om målsætningen for undervisning og oplysning.

Ministerens foreslår en gruppe sagkyndige nøglepersoner uddannet af specialister i løbet af en uge. Disse skal derefter undervise andre pædagoger på kurser, der er planlagt til 2 dages varighed. Hele dette kursusprogram skulle kunne gennemføres på 2-2½ måned. Det er en fabelagtig aktivitet. Hvis noget sådant virkelig kan realiseres, kunne jeg godt lide at vide, hvorfor det samme så ikke tidligere har kunnet lade sig gøre med hensyn til kurser i seksualvejledning, som jo bl. a. har til formål at forebygge det alt for store antal af uønskede svangerskaber og illegale aborter. Det skyldes vel de hæmmende tabuforestillinger med hensyn til seksualliv, som åbenbart mangler helt, når det drejer sig om narkotika. Jeg nærer den største betænkelighed ved, at pædagoger efter et 2 dages kursus benyttes i skole- og oplysningsarbejde. I arbejdsudvalgets bilag 5 om oplysningsarbejdet i USA står der:

„Oplysningsarbejdet kræver stor pædagogisk erfaring og grundig forberedelse

og uddannelse af dem, der skal formidle det, bl. a. fordi mange unge møder med en omfattende viden“ — ganske vist føjes der til: „der dog til dels støtter sig på fejlagtige oplysninger.“

Jeg synes derfor, man skulle gøre de planlagte kurser betydelig grundigere og lade sociale og holdningsmæssige aspekter indgå i dem. Man må hellere give sig lidt mere tid end panikagtigt sætte dilettanter i gang med opgaven.

Da der står, at information til al ungdom sammenarbejdes og organiseres fra ét centralt hold, finder jeg, at det helt primære må være at få fastslået, hvad målsætningen skal være. Personlig foretrækker jeg den før skitserede realistiske målsætning, da en mere utopisk efter min mening vil være mindre virkningsfuld og derfor give større skuffelser.

Det har undret mig, at der hverken fra arbejdsgruppen eller fra ministerierne er omtalt forhandlinger med det kontaktudvalg, der findes mellem statsadministrationen og ungdomsorganisationerne, og hvori de 5 største fællesråd er repræsenteret. Da brugen af de euforiserende stoffer særlig er et ungdomsproblem, synes jeg, at det måtte være rimeligt at høre dem, der har kontakt med deres jævnaldrende og repræsenterer dem, og som desuden ikke aldersmæssigt er så fjernt fra de 14-16 årige som de andre. Jeg har læst, at mange amerikanske ungdomsgrupper siger: „Don't trust a person over thirty“. Hvis det også har gyldighed i Danmark, tror jeg, at det er meget vigtigt, at både tolvmandsudvalget og amts- og lokaludvalg får samarbejde med repræsentanter fra de 5 store fællesråd. Det er muligt, de kan have divergerende opfattelser, men jeg tror, vi får de bedste resultater med hensyn til både målsætningen og oplysningen, hvis vi hører på dem og får dem ind i samarbejdet.

For mig har det været en overraskelse at erfare, at en afdeling i udenrigsministeriet har haft et så omfattende rådgivningsarbejde, at ikke blot forældre til unge, der er hentet hjem fra udlandet af ministeriet, men også andre forældre og unge har henvendt sig dér om råd og vejledning. Udenrigsministeriet har nok været i forbindelse med særlig hårdt angrebne personer. Jeg forstår derfor dets ønsker om at få skabt